
Jaromír Kratochvíl

„Vydávám, co se mi líbí“

Čtvrt století v profesi vydavatele letos pomyslně slaví Jaromír Kratochvíl. V roce 1996 se připojil k zakladatelům vydavatelství Indies Records Milanu Pálešovi a Miloši Gruberovi jako jejich třetí společník. Po rozdělení firmy, od roku 2007, funguje samostatně pod značkou Indies Happy Trails.

TEXT: MILAN TESAŘ, FOTO: ARCHIV JAROMÍRA KRATOCHVÍLA

Jaromíre, po celou dobu si držíš široký žánrový záběr. Proměňuje se nějak v posledních letech?

V podstatě jsem skoro rezignoval na mladé začínající kapely. Čím jsem já starší, tím víc mě také baví vydávat starší a starší nahrávky. Proto jsem vydal už několik sérií reedic jazzových desek, které v minulosti vyšly na LP u Pantonu nebo Supraphonu. Jednalo se například o soubor nahrávek Karla Velebného, o edici Významné nahrávky československého jazzu, o kolekci jazzrockových nahrávek ze 70. let nebo o čtyři CD Laca Décziho. Tato práce mě baví čím dál víc a i pro letošní rok chystám něco podobného.

Proč ta rezignace na mladé kapely? Nebaví tě poslouchat novou hudbu?

V tom to není. Ale v posledních zhruba deseti letech vznikly jiné platformy, které se o novou hudbu a mladé kapely zajímají, a ty se o ně postarají lépe, než bych to dělal já.

Přesto čas od času novou kapelu vydáš. V roce 2019 to například byla Kalevala, první dlouhohrající nahrávka brněnské folkrockové skupiny Ateliér. Co tedy musí kapela splnit, aby tě přesvědčila?

Musí se mi líbit, to je nejdůležitější. Od kapely Ateliér se mi líbilo hned první demo, které jsem dostal. Následovaly další promo nahrávky, které se mi líbily ještě víc. A tak jsme se na první schůzce dohodli během deseti minut.

Nedávno jsi vydal také nové nahrávky projektů Tiché lodi a Žen, což jsou písničkáři René Müller, respektive Michael Bártek. To nejsou žádní začátečníci, pokud jde o věk, nicméně jejich „kapely jednoho muže“ v obecném povědomí zatím nejsou. Bereš vydávání takové hudby jako riziko?

Určitě. U těchto nahrávek je to velké riziko, protože opravdu nejsou v širším povědomí. Ale mně se obě alba líbí, a navíc mě k oběma autorům váže osobní přátelství. A co víc si přát než vydat nahrávku, která se mi líbí, a ještě tím někomu blízkému udělat radost?

Považuješ osobní přátelství za důležitou součást své práce?

Určitě, s přáteli se mi mnohem lépe spolupracuje, všechno jde úplně jinak. Velké osobní přátelství mě váže například ke kapele Oboroh, které jsem vydal už několik alb. Ale je jasné, že v jiných

případech, kdy vydání alba odmítnu, by bylo lepší nemít k dotyčným lidem osobní vazby.

V čem se změnila tvá práce v loňském roce, poté co propukla epidemie koronaviru?

Ubyly osobní kontakty, všechno se mnohem víc řeší e-mailem a přes sociální síť. Elektronická komunikace byla sice samozřejmostí už předtím, například mastery do výroby posílám elektronicky už delší dobu, ale dnes se opravdu většina věcí řeší na dálku. Loni také odpadla řada festivalů, na které jezdím a na kterých si často domlouvám další projekty. Vlastně s výjimkou Valašského špalíčku, na kterém se podílím i dramaturgicky, se žádné větší akce, na které jezdím, nekonaly. Tím mi bohužel odpadl jeden důležitý zdroj.

Jedním z žánrů, kterým se dlouhodobě věnuješ, je moravský folklor. V poslední době jsi vydal jednak CD Kapka ke kapce kapely Flair Ensemble, která sice z folkloru vychází, ale tentokrát nabízí autorské skladby. Z oblasti čistého folkloru to bylo album *Můj milý ženského sborečku*

Nivnička a bilanční 2CD cimbálové muziky Soláň Dáme si to eště raz. Jaký typ posluchačů si dnes kupuje folklorní nahrávky?

Alba Nivničky a Soláně se od sebe výrazně liší. Nejde jen o to, že Nivnička je skutečně nové, koncepční album s jasně vymezeným tématem, zatímco u Soláně jde o výběr doplněný šesti novými písněmi. Oba soubory jsou velmi známé a ceněné ve svých regionech, ale Soláň je přece jen za třicet let existence známější a snáz oslovuje i mimo svůj domovský region. Nahrávky se liší i stylisticky. Řekl bych tedy, že přes určitý překryv Nivnička a Soláň kupují různí lidé.

Album Nivničky je zajímavé tím, že přes neoddiskutovatelnou pestrost (ženský sbor na něm doprovází více muzik, případně pouze housle či akordeon a jsou tam i písně a capella) je to album

V podstatě jsem skoro rezignoval na mladé začínající kapely. Čím jsem já starší, tím víc mě také baví vydávat starší a starší nahrávky.

kompaktní a drží pohromadě. Je pro tebe důležité, aby album tvořilo přirozený celek?

Mám rád tematické desky, alba, která mají svou tvář, něco je spojuje. Nivnička má na albu dvě základní témata, která

neustále rozvíjí, a to mi vyhovuje. Ale musím říct, že i Soláň, jakkoli jde o výběr, drží pohromadě. Ta kompilace je moc pěkně poskládaná.

Mluvíš u podobných projektů jako vydavatel hudebníkům do výběru písní?

Většinou to nechávám na nich, oni přece sami vědí, které písně by na takovém výběru měly být a které ne. Možná se párkrát stalo, že jsem se přimluvil za svou oblíbenou píseň, ale nikdy to není tak, že bych některou skladbu chtěl z výběru vyřadit.

Jiná je samozřejmě tvá role u zmíněných reedice. Tam se musíš na začátku rozhodnout, kterým albům se budeš vůbec věnovat. Co je u tebe hlavním kritériem?

Vybírám si podle sebe. Vydal jsem především tituly, které jsem měl doma na

vinylech, které se mi líbí a které jsem chtěl mít zachované v digitální formě. S výjimkou kapely Naima se jedná opravdu o staré, archivní nahrávky.

Co je na takové práci nejnáročnější?

Náročný je samotný výběr titulu a pak rozhodnutí, zda album ponechat v původní podobě, nebo k němu přidat nějaké bonusy. U edice Karla Velebného jsme přistupovali ke každému CD jinak. K některým albům (*Jazzové nebjky*, *Motus*, *Týnom tánom*) jsme nic nepřidávali, u jiných naopak bonusy jsou. V případě, že se pro bonusový materiál rozhodneme, následují rešerše a například žádost na licenční oddělení Supraphonu o výběr vhodných skladeb, z nichž pak bonusy vybereme. A pak už je to stejná práce jako s řadovou deskou: nový mastering nahrávky, návrh na obal, vylisování...

Předpokládám, že mezitím probíhá i komunikace se zúčastněnými hudebníky, pokud ještě žijí.

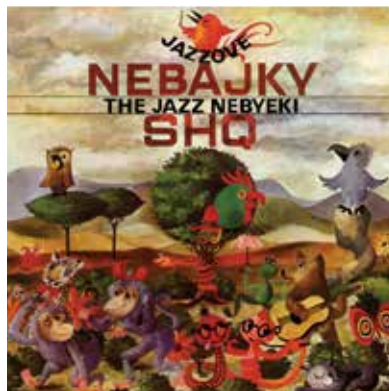
Je pravda, že v případě některých archivních nahrávek už bohužel není s kým se spojit. Ale jinak se s umělci snažím komunikovat, vždy jim předem oznámím, že bych jejich album rád vydal. Někteří reedici aktivně připomínají, jiní jsou prostě rádi, že album vyjde, a všechno nechávají na nás. Fantastická spolupráce byla s Janem Konopáskem na nahrávkách ze série Karla Velebného, dále s Pavlem Smetáčkem z Traditional Jazz Studia, se Zdeňkem Zdeňkem z kapely Naima a dalšími.

Byly případy, kdy některý z umělců o reedici nestál?

Nestalo se, že by někdo nechtěl vydat celé album, ale v jednom případě mi jeden umělec odmítl zařadit do alba jednu konkrétní skladbu, protože nebyl spokojený s kvalitou nahrávky. Naštěstí se jednalo o bonus. Kdyby šlo o píseň z řadové desky, rozmýšlel bych se, jestli takové album má vůbec smysl vydávat.

Jak náročné je shánění dokumentárních materiálů, fotografií...?

To je jedna z nejnáročnějších věcí. V dnešní době digitálních fotoaparátů a mobilních telefonů je snadné získat fotografie, ale o čím starší záležitost jde, tím je to náročnější. Zatím jsem ale většinou našel někoho, kdo měl archiv a potřebné materiály měl k dispozici. U skupiny SHQ to byl opět Jan Konopásek a také Petr Kořínek a Jo-

sef Vejvoda, podobně spolupracoval i Laco Déczi. Bohužel například u skupiny Mahagon jsem byl odkázaný jen na materiál z Gramorevue a Harmonie, protože Petr Klapka byl sice rád, že nahrávky vycházejí, ale v Kanadě žádné dokumentární materiály k dispozici neměl. Naopak skvělá byla spolupráce při vydání koncertního alba slovenské skupiny The Beatmen. Z jejího archivu jsem dostal spoustu materiálů včetně playlistu z roku 1965.

Letos chystáš další reedice, respektive výběry archivních nahrávek. O co půjde?

Letos připravuji tři archivní projekty. S Irenou Příbylovou, brněnskou odbornicí na bluegrass, chci vydat *Antologii československého bluegrassu 1970–2005*. Ke stému výročí narození Gustava Bromy chci vydat kolekci čtyř CD. A pokračovat bude edice Významné nahrávky československého jazzu. V jejím rámci plánuji vydat eponymní desku Traditional Jazz Studia a album *Traditional Jazz Studio plays Joe „King“ Oliver*. Potom by to měly být nově objevené nahrávky Studia 5 a nahrávky Karla Velebného jako hosta Gustava Bromy z brněnského rozhlasu. Dále chystám vydání archivních nahrávek jazzové skupiny Ornis a reedici alba Laca Décziho a Ladislava Gerhardta *Dobre sme sa oženili*. ☒

